

Půlměsíc

Waldemar Matuška

Půlměsíc z oblohy se dívá k nám,
půlměsíc, ze všech koutů vyhání
svou září plaché stíny štíhlých laní,
to je chvíle velkých přání, já vím.

Půlměsíc, starý pán, co únavou
zívá, a tak tváře do mraků ukrývá.
Noc je tmavší víc a víc
a z ní shůry vlídně kývá na nás půlměsíc.

Bloumá Mléčnou dráhou dá-ál,
na hladině říčky zkouší bílým
stříbrem verše psát a těm, co je náhodou
chvíli čtou se zdává, zdává, že je to vodopád.

Půlměsíc na obloze bíle plá, půlměsíc,
jako scénář, který nám dnes patří,
všem svou zá-ří kazí spaní,
lidi láká k milování, já vím, co chtít víc.

Bloumá Mléčnou dráhou dál,
na hladině říčky zkouší bílým
stříbrem verše psát a těm, co je
náhodou chvíli čtou se zdává,
zdává, že voda začla hrát jako vodopád.

Na hladině říčky zkouší bílým
stříbrem verše psát a těm, co je
náhodou chvíli čtou se zdává,
zdává, že voda začla hrát.